

Una versió en miniatura

Els jugadors van protagonitzar una breu discussió
Foto: LLU SERRAT.

Deu ser que l'excepció va ser l'anterior. El Girona-Llagostera del 24 de maig, en un context extraordinari perquè els locals tenien cada cop més a prop l'ascens a primera, va estar carregat de tensió, de discussions, de picabaralles i de neguit. Ingredients d'un derbi de debò. No es pot dir que ahir no hi hagués ni una sola picabaralla, perquè se'n va produir una a la segona part, en una enganxada que va involucrar diversos jugadors. Tampoc és cert que no hi hagués emoció, sobretot en un final a cara o creu. Tot plegat, però, es va viure en dosis minúscules, enmig de la fredor. No com un Girona-Albacete, però gairebé. Una versió en miniatura de l'anterior duel a Montilivi. Per començar, amb l'afluència, que tot i ser la més alta de la temporada va superar de ben poc la mitja entrada.

L'afició del Girona, més aviat freda per naturalesa, necessita

impulsos per activar-se. Quan hi ha públic visitant –és fàcil que el que ha fet quilòmetres per anar a veure el seu equip es posi a cridar per animar-lo–, hi sol haver resposta. Ahir, a la zona reservada a l'afició visitant hi havia una trentena de persones, a tot estirar. Sense haver de contrarestar el suport dels visitants, els seguidors locals gairebé no es van posar a cridar allò de “Girona! Girona!” a iniciativa pròpia. Ho va intentar en Sislau, que es va fer sentir i veure quan va entrar al camp, cap al minut 10. Fins i tot van ser tímids els crits i aplaudiments a favor de la independència al minut 17:14. I això que era el millor dia per deixar-se anar.

Tampoc la presència a la banqueta visitant d'Oriol Alsina no va generar cridòria. Si hi havia comentaris, els devien fer al veí de seient. Només es van sentir xiulets arran d'algunes decisions de l'àrbitre –sobretot quan va expulsar Pere Pons i quan va estar més quiet a l'hora de castigar homes com ara Escassi– i per la sensació que, després de l'1-1, els llagosterencs començaven a perdre temps. Res a veure amb tot el que s'acabaria vivint al final.

Amb tanta fredor, hi va haver sort dels gols. Per motius contradictoris, el 2-1 de Jairo i l'expulsió de Pere Pons van generar els majors decibels (per ser generós) de la graderia. Era tot just el preludi d'una recta final com a mínim emocionant. Amb un primer protagonista inesperat, Juanto, l'altre Ortuño. I un altre davanter amb connexions passades encara més directes a Montilivi, Benja, va estar a punt de concretar una remuntada que hauria donat molts diners als que haguessin apostat pel triomf visitant a les apostes que tant s'estan estenent. Al final, i després que Mata també en tingués una de clara, ni uns ni altres van celebrar el triomf, però hauria pogut ser pitjor per a tots dos. Els dos entrenadors, que van seguir tot el partit a peu dret, es van donar la mà sense més efusió que l'habitual, i després Alsina se'n va anar cap al mig del camp a demanar als seus jugadors que agràïssin el suport dels seus aficionats. El primer punt a fora, i el primer punt en un derbi, bé que s'ho mereixien.

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 28-09-2015 Pàgina 10

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/esports/article/52-futbol-catala/899253-una-versio-en-miniatura.html>